Ч. 283. Второк 29 (16) грудня 1908. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї днєвн. пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цїлий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час дїлить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в девятнайцятий рік нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю; щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дїтьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і подїї історичні злучили нас на однїй земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись“ буде і в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Старостствах:

на цїлий рік	К	4·80 с.
на пів року	„	2·40 „
на чверть року	„	1·20 „
місячно	„	—·40 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адмінїстрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К	10·80 с.
на пів року	„	5·40 „
на чверть року	„	2·70 „
місячно	„	—·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Мінїстер Ізвольский про заграничне положенє. — Напад на президента Фаллієра.

Підчас побуту у Відни неперечно замітив др. Векерле перші слїди австрийского опору против задуманої войскової угоди. З усїх вістий про послуханє дра Векерлього виходить, що він застав у Відни положенє зовсім змінене і тому запитуваний о вислїд послуханя, дав дуже коротеньку відповідь, що послуханє не спричинило ніякого рішеня, але він має надію, що небавом положенє поправить ся. Коли так, то очивидно почув він там немилі річи, а крім того розійшлись вісти про можливість відставки мінїстра Шенайха. Вправдї заперечують тї вісти, однако всеж она знаменна для оцїнки положеня і звороту в справі войскової угоди котру від послїдного побуту ґр. Андрашого уважали вже довершеною. Виявило ся, що урядові заяви що до сповненя мадярских бажань у войскових справах були пересаджені і що властиво лише бар. Шенайх згоджував ся на них. Виявило ся при тім, що ані мірODатні круги законодатні в Австриї, ані войскові

---

11)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Доїхавши до перехрестної дороги, показав нам Степан наш напрям, а сам завернув до ріки. За якийсь час ми побачили на другім боцї ріки невелику темну точку, що посувала ся по крейдяних скалах крутого берега.

— Чого понесло єго за Налькав? — спитав задумано мій товариш.

— А ви знаєте, що він туди поїхав?

— Так. Казав, що до попа. Яке у него дїло? Правду кажете, ледве чи то вдоволене від самої працї....

— Менї здаєть ся, що ви помиляєте ся — відповів я, не вдаючи ся однако в суперечку. Менї пригадали ся слова Тимофія. Там, куди їхав тепер Степан, була тунгузка пустка. Сьвященики, що вандрують все по своїх великих парохіях, суть правдивими подвижниками своєї місиї, але разом з тим самі в значній мірі дичіють. Я бачив одного з них: то був незвичайно смуглявий, незвичайно суворий і рівночасно незвичайно мовчаливий чоловік, що забув говорити повними реченями. В конечности він висловлював ся односложно, але мимо того по свойому докладно.

Об'їзджаючи свої парохії, такі сьвященики вінчають з конечности людий, у котрих давно бігають дїти; їх разом хрестять і відспівують молебнї по померших, котрих кістки давно вже зігнїли в гробі. Все тут робить ся побіжно, так сказатиб, в загальних чертах, що не дають надто займати ся подробицями. То робить суворих душпастирів менше здержливими на формальности і „блудні шлюби“, які представляють в Сибіри окрему рубрику провин міского духовеньства, менше їх лякають, як сьвящеників більше близьких парохий.

Очивидно — подумав я — Степан, довідавши ся про недавне перебуванє такого душпастиря, їде, аби вволити волю Марусї.

Темна точка на гірскій стежцї щезла.... Наші конї бігли знов колїями якутского шляху, зриваючи з права і з лїва сочисту траву з розкішними степовими цьвітами.

VII.

Я нїчого не довідав ся про наслїдок тих переговорів.

До зими Степан і Маруся були два рази в місточку і заїздили до нас вже як знакомі. Степан оживляв ся при людях, Маруся перестала нас уникати, хоч як була перше мовчалива і нетовариска. Рік випав щасливий і справа Марусина ішла добре. Єї огірки, які она квасила якимсь відмінним способом, мали славу навіть в місті і лучило ся, що за ними приїздили умисно козаки за триста верстов. Тому не треба дивувати ся. Хоч як то дивно, але віддаленє зовсім не лякає в тих далеких, рідко заселених місцях з дуже поганими дорогами. Один американьский подорожний по Сибіри оповідав з зачудованєм в своїй книжцї, як одного разу коло Колимска єго дігнав ґубернаторский посланець, козак, аби доручити єму з пошаною папіросницю і грудку масла, які він забув на стациї в Якутску. А від Якутска до Колимска більше як півтора тисяч верстов! Треба додати що тодї коло Колимска прокинула ся одна з найстрашнїйших пошестий — віспа і з ґубернаторского міста нетерпеливо дожидали віспяної лїмфи. Лїкар і урядники привитали козака з радостию і були незвичайно розчаровані, довідавши ся, що той приїхав не з лїмфою, а з папіросницею.

В поводженю Марусї я не помічав нїчого болїстного або мученичого. Она поводила ся як спокійна, роботяща господиня, що сьміло і певно порядкувала власні справи.

— Ну й кремінь жінка! — говорив про неї Поляк торговельник, що достарчував поживи рудокопам. Однако в єго голосї чула ся не лише прихильність до хорошої женщини, але й поважанє для господинї.

Степан також ходив по слободї і з причини безробітя приглядав ся коням, надїючи ся виміняти свого буланка. Він повергав на нїч трохи під чаркою, але не пяний. Взагалї я придивляв ся своїм гостям, питаючи себе з зачудованєм: чи справдї все те, що на хвилю мигнуло передо мною над далеким озером серед білої ночи — то лиш моя уява і ті люди живуть рівним, нїчим не закаламученим, звичайним житєм? Я приглядав ся Марусї, иноді старав ся розсьмішати єї, пригадуючи собі нерівний, болїстний сьміх єї, який лишив ся в

чинники не згодили ся ще на погляд бар. Шенайха в тій справі, а др. Векерле виїхав з Відня з тим пересьвідченем, що Мадяри ще не мають сили орудувати по своїй думці всею австро-угорскою армією.

Pester Lloyd дуже невдоволений тим, що Reichspost ударила на намаганя угорского міністерства, що оно в порозуміню з міністром Шенайхом бажає довести до войскової угоди, обнимаючи міродатні австр. круги. Дневник той виступає отже різко против Reichspost і христ. суспільників, що они мобілізують против бар. Шенайха задлятого, що в заяві войскової управи сказано, що обмежені до найтіснійших границь домаганя Угрів у войскових справах не суперечать одноцілости австрг угорскої армії і єї боєвности.

На пятничнім засіданю російскої Думи виступив міністер заграничних справ Ізвольский з своєю давно заповіданою мовою про заграничне положенє і політику Росиї. В своїй промові Ізвольский загалом сконстатував, що політика Росиї є на скрізь мирна і що з тої сторони не грозить сьвітовому мирови ніяка небезпечність. Обговоривши відносини Росиї до ріжних держав, приступив до зазначеня свого становища що до анексиї Босни і Герцеговини та проголошеня болгарскої независимости. Зміст сего уступу промови Ізвольского слідуючий:

Серед російского громадяньства обізвали ся голоси за протестом правительства против анексиї, при чім — як то часто буває в хвилях більшого подразненя суспільности — оцінку діяльности правительства основано не так на конкретних фактах як радше на всіляких, майже леґендарних донесенях і оповіданях. На атаки звернені против своєї особи міністер може заявити думі отсе: хто від бесідника вимагає острого протесту против анексиї, той припускає очевидно, що російский міністер справ заграничних може в тій квестиї ділати независимо від деякої політичної спадщини та від зобовязань, які пороблено давнійше. На жаль так оно не є. Заслону, яка закриває минувшину, тепер трохи розхилено. Хоч то стало ся через чужу недискрецію, то міністер не може заперечити автентичности оповіщених документів про пештеньску конференцію з 1877 р. та про берлиньску декларацію з 1878. Суд про ті акти належить до історії, але на міністра спадає обовязок числити ся з ними та з цілим рядом пізнійших дипломатичних умов, з яких одні безперечно утратили свою правосильність, але другі ще значно вяжуть свободу російскої дипломатиї. Серед таких обставин не тяжко предвидіти, до яких небезпечних наслідків був би довів протест Росиї. Условиною протесту суть юридичні права, або намір ужите насиля.

З того отже, що міністер міг сказати про давнійші зобовязаня, може Дума вивести висновок, які крихкі були би юридичні основи протесту, котрий безперечно заострив би відношенє до Австро Угорщини, а навіть може би був викликав фактичний конфлікт. А оголошуванє протесту, коли не маємо наміру в разі потреби підпирати его з оружием в руці, було би найбільшою політичною похибкою і на таке міністер не згодив ся.

Однако хоч Росия не має політичних прав, аби самій запротестувати, то она має право, а навіть обовязок показати сой міжнародний акт, котрий означає положенє Босни, значить, берлиньский договір. Хоч той договір знівечив добру половицю наслідів, які Росия узискала була в користь славяньских народів, то однако не нарушувала его она через трицять літ. Коли однак тепер одна з держав рішила ся порушити гадку зміни некористного для артикулу берлиньского договору, а Росия не може сему перешкодити, то на неї спадає моральний обовязок вказати на инші артикули сего договору, що суть некористні й звязуючі для Росиї, а особливо для балканьских держав і Туреччини. Спосіб поставленя квестиї Росиєю, до якого прилучила ся і більшість держав, сам собою наводить на гадку скликаня конференциї. Однако гадка не походить від бесідника, тілько від Туреччини, як безпосередно пошкодованої. Конференция потрібна тим всім, для кого право стоїть висше, як яка небудь подія. Є важною річию стерегти принципів, що без згоди великих держав, які підписали який небудь договір, не можна сеге договору зміняти. Росия може числити на згоду, коли не всіх держав, то бодай більшости.

Притім Росия цілком не заняла неприхильного становища супротив Австро Угорщини. Ту саму гадку висказав недавно Тіттоні.

Опісля подав міністер до відомости зміст остаточного телеґрафічного обіжника до представителів Росиї в державах, що підписали берлиньский договір, після чого зазначив, що від початку кризи Росия поступала згідно не тілько з Францією але також з Анґлією і Італією.

Туреччина буде мати в переговорах важну ролю до сповненя. Може она числити на симпатиї Росиї що до своїх оправданих домагань. Міністер переконаний, що також Австро Угорщина, яка власне доказала свій мирний напрямок і солідарна з нею Німеччина, заявляє ся за таким залагодженем спірних квестий, яке буде користне для загального мира.

Росия приступає до переговорів без самолюбних намірів. Буде стреміти до захованя мира, потрібного всім, при помочи всіх дипломатичних средств в обороні всіх балканьских держав без ріжниці, горячо і безкористно. За почином Росиї принято до проґрами конференциї точку з деякими користями для Сербії і Чорногори. З великою прихильностию відносить ся Росия до Болгарії, перед якою однак не затаїла, що єї оголошенє независимости зробило поважне враженє. Болгария поступила против налягаючих рад Росиї, але Росия не може позбути ся симпатиї для сотвореної через неї Болгарії, коли она осягнула ціль, яку їй Росия витичила. Тому Росия старає ся о як найскорше заключенє справедливої угоди між Болгарією а Туреччиною. Болгарию повідомлено, що дальше поведенє Росиї зависить не від поведеня Болгарії в минувшости, але в будучности, від того, о скілько Болгария остане солідарною з прочими балканьскими державами. Болгария, Сербія і Чорногора мусять переняти ся почуванєм, що між нами мусить інстнувати моральна і політична єдність.

Росия наміряє поставити ті держави в однім ряді з Туреччиною і злучити їх спільною гадкою про оборону своєї народної і економічної самостійности. Так бажаємо показати Туреччині свою прихильність для єї конституцийного розвитку.

Росия надіє ся, що зрозуміють єї в Білгороді і Цетинї, що треба зберігти холодну кров. Російске правительство рішучо заповіло, що его поперте буде залежати від поведеня тих народів. В тім панує повна згода між російским правительством і суспільностию; а доказом того єсть депеша президента Думи до президента сербскої скупштини, в якій підчеркнено, що лише мирова дорога може запевнити виключенє критичної ситуациї для Славяньства. Відповідних вказівок уділено в однім і в другім місци.

При кінци висловив міністер надію, що его виводи дадуть доволі ясне виображенє про заграничну політику Росиї та що в Росиї як і поза єї границями стане ся зовсім ясною рі-

---

моїй памяти. Але она навіть ані раз не усьміхнула ся.

На третий день вечером, вийшовши на своє подвіре, я запримітив, що хата Татарина Абрашки, що жив через улицю від нас, дуже осьвітлена. Крізь невеличкі вікна видко було, що в хаті богато людий. Абрам Ахметзянов займав ся шинкарством.

То був чоловік гідний уваги. Як він так і его жінка Гаріфа, котру на селї звали Мариєю, зовсім не були подібні до Монголів. Він мав кругле лице, дуже смагляве, але мимо того з мягкими, правильними чертами і великі, до бродушні очи... Онаж була визначною рускою красавицею, трохи гладкою, з острим і як то кажуть, визиваючим поглядом. Абрашка любив єї незвичайно, але про неї казали, що она деколи зраджувала его. Одного разу, повернувши несподівано до дому, він чогось стрілив коло своєї юрти. Казали на другий день, що баранкова шапка одного Абдула Сабитуллїна була прострілена шротом і що тілько груба повстяна тюбетейка виратувала его лису голову. Сабитуллїн був старий. Якийсь час він стеріг ся ходити коло Абрамової хати. Але я бачив Абрама і Марию на третий день по вистрілї. Она держала себе з звичайною у неї сьвідомостию своєї красоти, що робила чоловіка зовсім пяним, а він дивив ся на неї з таким самим, як все, залюбленим поглядом.

Він мав славу найбільше шаленого горлоріза і найспритнійшого злодія. Я довго тому не вірив. Кілька разів той Абрам робив мені і моїм товаришам сусідскі прислуги і при тім в его очах сьвітила ся така простодушність, що я не міг погодити з тим оповіданя про его недобрі учинки. Я відчував навіть приємність розмовляючи з ними, а особливо тоді, коли я дивив ся в его глубокі, по дитинному простодушні і добрі очи. Тілько раз по якійсь новій двозначній пригоді з Мариєю він дуже пив кілька днів і прийшов до мене над вечер цілий зворушений і трохи дикий.

Якийсь час він сидів тілько і злегка похитував ся. Відтак поглянув на мене і немов пізнаючи, де знаходить ся, промовив:

— А, ось хто!.. Від'їздите, хату кидаєте... Цілу ніч стоїть... рушили що небудь у вас Татари?

— Не рушили.

— Горівки поставиш мені?

— Не поставлю.

— Чому не поставиш?

— Ти знаєш, Абраме, що ми до тебе не ходимо горівку пити. Чаю, коли хочеш, запарю... А відкупляти ся від вас ми не будемо...

— Що ти, брате! Невже, борони Боже, я за тим — промовив він з пробліском сьвідомости. — Пяний, брате, Абрашка, серце занило ся...

Відтак підвів ся, наблизив ся до мене, поклав руку на плече і сильно стиснувши его, нахилив до мене своє розпалене лице. Єго очи були так само добрі, тілько зробили ся немов більші і искрили ся майже з одушевленем.

— Що ви за люди? — сказав. — Я не знаю, що ви за люди... А я ось який чоловік... Ах, брате!.. Як би мені не Мария... Давно би я собі каторгу заробив!

Я був здивований глубокостию і щиростию того виклику. Була в нім і туга за юнацтвом, що марно пропадало і непохитна певність, що — які би не були люди і погляди їх — все таки найдорожший чоловік той, що сьміливо буяє по найнебезпечнійших стежках житя, з котрих скоро спотикнеш ся... попадеш просто в каторгу.

(Дальше буде).

чию, що Росия не стремить до ніяких самолюбних цілий, тілько старає ся о леґальну, мирну полагоду згаданих квестий, яка відповідає народному достоїньству Росиї.

В пятницю рано лучила ся в Парижи подія, яка викликала досить розголосу і сензациї. Іменно коли президент републики Фалїєр вийшов перед полуднем на прохід, напав на него несподівано якийсь чоловік і ударив єго по голові рукою та поторгав за бороду. На пастника еейчас увязнено. Називає ся він Жан Маттіс і є каварняним кельнером. При напастнику не найдено ніякого оружия. На поліциї давав неясні відповіди. Здаєть ся, що має ся тут діло з учинком божевільного. Міністри і тіло дипльоматичне явили ся по нападі у президента і виявили своє обурене з причини нападу.

Новинки.

Львів, дня 28-го грудня 1908

— **Продовжене ферий сьвяточних.** З краєвої Ради шкільної доносять: На внесене міскої комісиї санітарної, віднерте також краєвим рефе рентом санітарним, будуть всї школи середні, семінариї учительскі і школи народні у Львові замкнені через кілька днів, які ділять сьвяточні ферий рим.-кат. обряду від сьвяточних ферий після гр.-кат. обряду і длятого наука розпічне ся аж в понеділок дня 11 січня 1909. Се зарядженє відно сить ся до всїх заведень наукових мужеских і женьских як публичних так і приватних лиш в містї Львові. Причиною того зарядженя стали ся численні случаї занедужаня на шкарлятину в послїдних днях межи шкільною молодїжию. Міска Рада шкільна окружна постановила, що підчас тих ферий мають бути очищені всї комнати шкільні, а підлоги, коритарі і лавки шкільні мають бути вишуровані горячим лугом. Фізикат міский має надію, що ся перерва в науцї шкільній причинить ся до спиненя пошести шкарлятини у Львові.

— **Іменованя в корпусї сторожі скарбової.** Старшими респіцієнтами іменовані респіцієнти: Ст. Старжевский, Теоф Рудницкий, Ів. Ром. Кірхнер, Йос. Баванкевич і Йос. Лесняк. — Комісарями II кл. іменовані респіцієнти між иншими: Йос. Зволїньский для Перемишля, Пет. Березюк для Бережан, Кар. Маєр для Бродів, Йос. Маєвский для Радехова, Войт. Фарон для Нов. Санча, Мар. Волянин для Коломиї, Кар. Вендель для Сиґнївки, Ант. Початко для Козови. — Комісарями I кл. іменовані комісарі II кл. між иншими: Йос. Капавн для Тлустого, Мат. Ґібовский для Зборова, Ант. Ґутвіньский для Кривча, Ант. Церанович для Грималова, Леоп. Васиянович для Чесанова, Ем. Навроцкий для Любачева, Кав. Кнапік для Козови, Тома Клїсецкий для Збаража.

— **Двокоронівки замість ґульденів.** Щоби усунути зовсїм з обігу старі ґульдени, постановило австрийске і угорске міністерство фінансів вичеканити в найблизшім часї 75 міліонів двокоронових монет вартости 150 міліонів корон. По випущеню в обіг тих двокороновок давні ґульдени будуть зовсїм стягнені з обігу.

— **Важне для всїх!** Сповняючи бажане загальних зборів, має Руске Тов. педаґоґічне видрукувати спис всїх членів. В тім списї будуть поміщені всї члени, що за останні три роки вплатили вкладки. В інтересї цілої інтеліґенциї і добра Товариства є, аби нікого з Русинів не бракувало в тім виказї. Хто отже не заплатив всїх своїх вкладок, нехай зараз їх пришле і подасть свою точну адресу, а хто ще з Русинів не належить до Руского Тов. педаґоґічного, нехай впише ся і пришле 1 К вписового а 2 К яко цїлорічну вкладку. Селяни й міщани платять 1 К вписового й 1 К річної вкладки. Також і всї філії Руского Товариства педаґоґічного мають найдальше до дня 15 січня прислати виказ своїх членів, котрі поплатили вкладки (зн. від тих, що еще не поплатили вкладок, мають стягнути до 1 січня). Адреса: Руске Тов. педаґоґічне, Львів, ул. Вірменьска ч. 2.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годинї 7 вечером. Білети продає раньше Народна Торговля.

Ві второк, дня 29 с. м. „Мари“, драма в 3 діях Г. Ібзена.

В середу, дня 30 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях а 6 відслонах К Ґунода.

— **Дрібні вісти.** При нагоді сьвят і Нового року збирайте датки на рускі школи і бурси удержувані Руск. Тов. педаґоґічним, Львів ул. Вірменьска ч. 2. — Загальні збори тов. „Руска Бесїда“ в Тернополи відбудуть ся в середу дня 30 с. м. о год. пів до 7 вечером. На порядку дневнім звіт уступаючого і вибір нового видїлу. — В Судовій Вишни відбудуть ся дня 31 с. м. в читальнянім домі збори дяків з деканатів судово вишеньского, яворівского, мостиского і рудецкого.

— **Обрабоване висїльця.** З Корнайбурґа коло Відня доносять: Помічник різницкий Михайло Кледорфер ідучи лугами над Дунаєм побачив висячого на дереві самоубийника. Не надумуючись довго відрізав висїльця, здоймив з трупа одїнє і убрав ся в него, стягнув також черевики, а знайшовши в одїню самоубийника 5 корон пішов зараз до шинку і пропив їх, а відтак продав ще й черевики з висїльця за корону. Тим і зрадив ся; єго арештовано і оногди засуджено за обрабоване висїльця на місяць тяжкої вязниці.

Телеґрами.

Білгород 28 грудня. Бесїду Ізвольского виголошену в Думі принято загально з вдоволенєм.

Константинополь 28 грудня. Експозе Ізвольского в Думі викликало тут велике вражінє і замітки у всїх політичних кругах. Велике вражінє зробила вість, що Росия не буде протестувати против анексиї Босни і Герцеґовини.

Константинополь 28 грудня. Султан видав іраде, котрим іменував Ахмеда Різу президентом, а Фалаґа першим віцепрезидентом палати послів.

Константинополь 28 грудня. На засїданю палати послів президент Ахмед Різа виголосив бесїду, в котрій сказав, що слова тут виголошені, будуть призначені не лише для турецкого народа, але для цілого сьвіта. Парлямент повинен розпочати працю в дусї конституцийнім.

Париж 28 грудня. Міністер заграничних справ Пішон, міністер війни Пікар і президент кабінету Клємансо відбули вчера в присутности французского посла в Танґері, Реньольта, конференцию о зарядженях в цїли постепенного відкликаня французского войска з Марокка.

Прага 28 грудня. Narodni Listy доносять **з Відня:** Правительство виготовило вже язиковий закон і закон о поділї Чех на округи і наміряє предложити їх радї державній. Оба закони без першого читаня мають бути передані комісиї, котра вибере знов субкомітет, зложений лише з нїмецких і ческих послів з Чех.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 3·55, 1·20,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, 12·0*, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29,** 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20,** 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35,** 11·08, **2·38,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·37,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30,** 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·16 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).